

Sygn. akt X Ka 121/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO - Małgorzata Beata Janicz (spr.)

Sędziowie: SO - Bogusław Orzechowski

SO - Katarzyna Wróblewska

Protokolant: sekretarz sądowy Elżbieta Łopacińska

przy udziale Prokuratora: Wiesława Kwiatkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2013 r.

sprawy C. K. (1) oskarżonego z art. 222 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie

z dnia 26 października 2012 r.

sygn. akt X K 586/12

orzeka:

- 1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając wniesioną apelację za oczywiście bezzasadną;*
- 2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania odwoławczego, w tym 200 zł (dwieście złotych) tytułem opłaty.*

XKa 121/13

UZASADNIENIE

C. K. (1) został oskarżony o to, że:

w dniu 16 czerwca 2012 r. w W. przy PI.(...) przed bramą wejściową nr 4 (to Strefy Kibica w związku z mającym się odbyć meczem piłki nożnej EURO 2012 naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Policji post. Ł. K. (1) w ten sposób, że uderzył go otwartą dłonią w bark podczas i w trakcie wykonywania przez niego obowiązków służbowych, **to jest o czyn z art. 222 § 1 kk** w tym samym miejscu i czasie co w pkt. 1 naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Policji mł. asp. Ł. K. (2) w ten sposób, że odepchnął go oburącz podczas i w trakcie wykonywania przez niego czynności służbowych, **to jest o czyn z art. 222 § 1 kk**

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie wyrokiem z dnia 26 października 2012 r. w sprawie X K 586/12:

I. oskarżonego C. K. (1) w ramach czynów zarzuconych mu w punktach 1. i 2. (pierwszym i drugim) uznał za winnego tego, że dnia 16 czerwca 2012 r. w W. przy PI. (...) w okolicach bramy wejściowej nr 4 do Strefy Kibica nar u szył

nietykalność cielesną funkcjonariuszy Policji: post. Ł. K. (1) w ten sposób, że uderzył go otwartą dłońią w bark i mł. asp. Ł. K. (2) w ten sposób, że uderzył go oburącz w klatkę piersiową i odepchnął podczas i w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych, co stanowi występki z art. 222 § 1 kk, za który na podstawie tego przepisu skazał go i wymierzył mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20,00 (dwudziestu 00/100) złotych;

II. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny zaliczył mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania od dnia 16 czerwca 2012 r. do dnia 18 czerwca 2012 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny;

III. dowód rzeczowy w postaci płyty DVD opisanej pod pozycją 1. (pierwszą) wyka su dowodów rzeczowych na k. 22. (dwudziestej drugiej) akt nakazał pozostawić w aktach sprawy;

IV. na podstawie art. 627 kpk obciążył oskarżonego kosztami sądowymi w całości zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę **290,00** (dwieście dziewięćdziesiąt **00/100**) złotych, w tym kwotę **200,00** (dwieście **00/100**) złotych tytułem opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Obrońca oskarżonego zaskarżył niniejszy wyrok w całości i rozstrzygnięciu temu zarzucił:

a) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, polegający na:

- błędnym uznaniu oskarżonego C. K. (1) winnym popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, jedynie na podstawie zeznań świadków Ł. K. (2) Ł. K. (1) pomimo, że nie pozwała na to ujawniony w sprawie materiał dowodowy;

b) naruszenie prawa materialnego tj.

- art. 26 § 1 k.k. polegającego na błędnym uznaniu, że oskarżony C. K. (1) **ponosi** odpowiedzialność karną pomimo, że postępowanie oskarżonego w stosunku do policjantów Ł. K. (1) i Ł. K. (2), spowodowane było ich obojętnością |w stosunku do P. K. tj. zagrożenia dla jego życia i zdrowia, ukierunkowane było wyłącznie w celu uchylecia bezpośredniego **niebezpieczeństwa** grożącego życiu i zdrowiu P. K., poprzez żądanie wezwania za pośrednictwem radiotelefonów karetki pogotowia oraz lekarza;

c) naruszenie prawa procesowego tj:

- art. 7 k.p.k. - polegające na dokonaniu przez Sąd orzekający powierzchownej, błędne sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego,
- art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającego na nie wyjaśnieniu okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, orzeczeniu o winie oskarżonego C. K. (1) wyłącznie na podstawie dowodów obciążających i pominięciu dowodów korzystnych dla oskarżonych, bez uzasadnienia takiego stanowiska.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego C. K. (1), względnie:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego C. K. (1) była bezzasadna, wnioski w niej zawarte nie zasługiwały na uwzględnienie.

Sąd I instancji przeprowadził przewód sądowy zgodnie z wymogami procedury karnej i nie dopuścił się żadnych podlegających uwzględnieniu z urzędu uchybień, które skutkowałyby koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, stosownie do wymogów art. 439 kpk czy art. 440 kpk.

Zdaniem Sądu Okręgowego w świetle dowodów przeprowadzonych przez Sąd Rejonowy zarówno sprawstwo, jak i wina oskarżonego w zakresie czynu, jaki został mu przypisany zaskarżonym wyrokiem nie budziła najmniejszej wątpliwości i w pełni uzasadniała odpowiedzialność karną oskarżonego za popełniony przez niego czyn ocenie Sądu odwoławczego również przyjęta przez Sąd Rejonowy kwalifikacja prawna tego czynu, jak i wymierzona za jego popełnienie kara grzywny jest prawidłowa należyście uzasadniona.

Powyższe rozważania uznać należy jednak za bezprzedmiotowe wobec faktu, iż sprawie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 pkt 6 kpk, albowiem wyrok Sądu odwoławczego nie został omyłkowo, pomimo jego udziału w orzekaniu, podpisany przez jednego z sędziów faktycznie orzekających w niniejszej sprawie. W związku z powyższym nie jest zasadne szczegółowe odnoszenie się do zarzutów zawartych w apelacji.